فرنگی بھنگی جو کُجھ دسیا، گھول ڈِھڈاں وِچ پِیتا
رب دا دین محمد ﷺ آندا، مول قبول نہ کیِتا

رسمِ رسُولی

نذر الٰہی اعوان، کھنڈوعہ
فوجی مِل، جہلم

بِسۡمِ اللّٰہِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِیۡمِ

مالک الملک دی حمد پہلے، جس نے دونویں جہاں بنائے
بھیج کے ایک لاکھ چوی ہزار پیغمبر، نمونے سب سمجھائے
نالے بھیجِیاں چار کِتاباں، اپنے حکم سنائے
اتنی دلیلاں پکیاں دِتیاں، پر اسیں باز نہ آئے
نالے بھیجیا اک شیطان، جاری کیتا اے فرمان
جو کھے ایہدے پر جان، دوزخ دیاں جلا
توں رب دا حکم بجا، کوئی سچی گل سُنا

رب نے زمین آسمان بنایا، سامان ضروری وِچ رکھایا
سب نوں اے حکم سنایا، میرے محبوب اُتے درود پہنچا
توں رب دا حکم بجا، کوئی سچی گل سُنا
جس نے حضور دا حکم نہ منیاں، جس دی خاطر سب کچھ بنیاں
الٹا ہو مخالف تنیاں، کرساں اس نوں میں تباہ

توں رب دا حکم بجا، کوئی سچی گل سُنا

نالے بھیجیا اک شیطان، جاری کیتا اے فرمان
جو کہے ایہدے پر جان، دوزخ دیاں جلا
توں رب دا حکم بجا، کوئی سچی گل سُنا

سب فرشتیاں سجدہ کیتا، رب دا حکم قبول جو کیتا
ابلیسے انکار چا کیتا، رب نے دِتا شیطان بنا
توں رب دا حکم بجا، کوئی سچی گل سُنا

سب مخلوق نوں جمع کیتا، رب ہونے دا وعدہ کیتا
جنہاں اوتھے انکار چا کیتا، اونہاں نوں کافر دِتا بنا
توں رب دا حکم بجا، کوئی سچی گل سُنا

جنہاں رب دا عہد پکایا ، انہاں نوں اپنا نائب بنایا
پھر انہاں نوں اے سُنایا، میرے محبوب دی آمد دیہو بتا

میں تساں نوں کِتاباں دیساں، پھر میں اپنے رسول بھجیساں
پھر میں اوتھے ایہہ ویکھیساں، میرے نبی دا دیو اعلان کرا
توں رب دا حکم بجا، کوئی سچی گل سُنا

جو اس دا فرمان منیسن، دوہاں جہان عیش کریسن
جو اوہدا انکار کریسن، کافر دیاں گا بنا
توں رب دا حکم بجا، کوئی سچی گل سُنا

نبی پاک جو حکم سُناون ، پھر ذرہ کوئی وَدھ گھٹ جاون
مولا پاک اوہ مول نہ بھاون، دیون دور وگا
توں رب دا حکم بجا، کوئی سچی گل سُنا

ہر بندہ ایہہ حکم اپناوے، جے اوہ کسے پسند نہ آوے
جا کوئی نیا طریقہ لاوے، دوزخ دیاں جلا
توں رب دا حکم بجا، کوئی سچی گل سُنا

جو کوئی وَدھ عبادت کَرسی، مولا اس طرف نظر نہ کرسی
جے نہ سجدہ سہو کرسی، آکھے پوری کر کے آ
توں رب دا حکم بجا، کوئی سچی گل سُنا

جو حضور دی سنت تے چلسی، دوئیں جہانیں سوہنا پھَلسی
وچہ قبر دے مول نہ گلسی، حشرنوں دیاں اہدی جزا
توں رب دا حکم بجا، کوئی سچی گل سُنا

ہر گل سانوں حضور سکھاون، جُتّی پاون دا وی ول سمجھا ون
شادیاں اپنی کر دکھلاون، نہ توں اپنی عقل چلا
توں رب دا حکم بجا، کوئی سچی گل سُنا

اسیں بھی ہاں آج شادیاں کردے، ساری عمراں بھج بھج مردے
سب چیزاں اکٹھیاں کردے، رہواں نہ اپنی نک کٹوا
توں رب دا حکم بجا، کوئی سچی گل سُنا

جس دی کوئی نہ ہووے جڑ، اسنوں ذمے شیطان دے مڑ
آکھو توں خود لے آیا گھڑ، نئیں تے لکھیا سانوں ویکھا
توں رب دا حکم بجا، کوئی سچی گل سُنا

وچ قرآن دے رب فرماوے، جو بندہ اسراف کماوے
بھائی شیطان دا سمجھیا جاوے، نہ نشیاں ول توں جا
توں رب دا حکم بجا، کوئی سچی گل سُنا

اسیں بھی ہاں اج سنی کہاندے، سنت کسے دے قریب نہ جاندے
غیر شرع ہر کم اپناندے، سنت نبی دی بھول نہ جا
توں رب دا حکم بجا، کوئی سچی گل سُنا

غیر سنت جو پانی پیندے، پانی جو اک ساہ وچ پیندے
کتنے ویکھے ہلاک ہیئے تھیندے، پانی پیندیاں بیٹھ توں جا
توں رب دا حکم بجا، کوئی سچی گل سُنا

وچ حدیث حضور فرماون، جو کوئی کچھ لڑکیاں پاون

حکم شرع دا انہانوں جتلاون، نال شریعت دیوے اٹھا

توں رب دا حکم بجا، کوئی سچی گل سُنا

لڑکا ہووے تاں خوشیاں وکھاون، لڑکیاں تے لوگ ظلم کماون

لڑکیاں تکن تے لڑکے کھاون، اگوں ایہہ گل لین بنا

توں رب دا حکم بجا، کوئی سچی گل سُنا

لڑکی کھاسی تاں کی کرسی، لڑکا کھا کے نوکری کرسی

طرف اساڈی منی آرڈر کرسی، پر آوے اپنی ڈاٹ بنا

توں رب دا حکم بجا، کوئی سچی گل سُنا

دھیاں نال پیار اس گلوں ہر کوئی بہت کمائے

شاید اس دی قسمت اندر کی کجھ رب فرمائے

ا س دی خدمت کرن دے اندر کمی نہ کوئی آوے

جو کوئی طاقت ایسدی ہو وے، داج بنا دکھلاوے

سب بندے اس گل دی خاطر سب چیز مہیا کر دے
غریب بچارے کوشش کر کے زمیاں گہنے دھردے
جنہاں دی کجھ چیز نہ ہووے اور رو رو اندر وڑ دے
ہمیشہ لگے رہن وچ کوشش، ہار قبول نہ کر دے

غریب آدمی بھی کوشش کر کے داج پورا بناون
پِتل اوپر سونے دا پانی چاھڑ کے لے آون
جا دوکان کسے دے اتوں پورا نہ تھان پڑاون
نال افسوس دے رکھ پرانا وقت اپنا ٹپاون

اول تے اوہ ردی کپڑا سلایاں ہی پھٹ جاوے
نئیں، تے جو کوئی پہنے، انہوں گھنٹے چار لنگھاوے
رکھن ٹھپ صندوق دے اندر، کسے ظاہر نہ ہو جاوے
غریب بچارے رو رو مردے امیر ہو رہی ودھدا جاوے

گھر اپنے دا بوہا تک کے اتنا خرچ کریئے
چادر دی لمبائی تک کے لتاں لمبیاں کریئے
رب اسرافوں منع کر یندا، اس دے غضبوں ڈریئے
لوکاں دا دکھلاناں نائیں، لڑکی راضی کریئے

وچ قرآن دے رب فرماوے حصہ لڑکی دا آدھا
اسیں سب لڑکے دا رکھدے، کر دے ہاں ایہہ وادھا
زمین ناں لہادے جلدی، ہر کوئی لڑکی نوں آہدا
ناں قانون حکومت دا منیاں، ناں فرمان خدا دا

نام کڈھان دی خاطر مال ایمان لٹاویں
حکم خدا دا منیں ناہیں، ناں کدی مسجد جاویں
قبر نوں کدی یاد نہ کیتا، چسکے خوب اڑاویں
مخلوق خدا تے رحم نہ کردا، ہرا ک نوں پیا ستاویں

حضرت عیسیٰ بھکے بندے نوں پاس بیمار لے آوے

دیکھ لے رنگ برنگے کھانے، ایہہ نہ اینہانوں کھاوے
رب جو تینوں صحت بخشی، اسدا خیال نہ آوے
اوہ بندہ پھر سوچ کریندا، رب دا شکر بجاوے

جے کوئی بندہ نظری آوے چلدا جتی بغیر
آکھن تک خداناں بندہ جس دے کوئی نئیں پیر
ہن تو منگدا رہو ہمیشہ رب اپنے توں خیر
رب دسیندا بے پرواہی، نئیں کردا اوہ وَیر

توں وی فکر غریبی کر کے نہ بھن اپنا متھا
اوہ بھی ہین بندے وچ دنیا جنہاں دا کدی نہ بوہا لتھا
غور کریں اُس بندے اوپر جس دا نئیں کوئی بچہ
روندے رہن قسمت اپنی نوں، جیو مینہ نیناں چوں لتھا

جنہاں کم دتا ہو ایتھے، اوناں اوتھے دیسی
جس ایتھے ناشکری کیتی، اوتھے لوکاں ول تکیسی

اگلے جہان دا فکر نہ جس نوں، ایتھے اوہ اسراف کریسی
مرا پیسہ کتھے توں خرچیا؟؟ رب ذرہ ذرہ پوچھیسی

رب دی بادشاہی وچ کمی نہ کوئی، جے ہر چیز گھل سٹیندا
فرعون خدائی دا دعوی نہ کردا جے بادشاہی نہ اُسنوں دیندا
نہ قارون غرق سی ہونا جے اوہ رب دا حکم منیدا
رب اسانوں پیا آزماندا، کہ بندہ کتنا صبر کریندا

جیہڑی چیز ضروری سانوں، رب مفت عطا فرمائی
جسدی سانوں ضرورت ناہیں، کر دتی مہنگائی
پانی، ہوا دا وافر کرنا، ہر جگہ پہنچائی
سونے چاندی بن گذر اساڈی، ساڈے مِلک نہ آئی

لقمہ ہضم کرن دی خاطر پرزے خاص لگائے
ناک تے آنکھ سنگھن ویکھن نوں، اوپر منہ بنائے
رنگ و بو جو ہووے بدلی، اینہاں دوہاں نوں باہر سٹائے

ذائقہ چکھن نوں زبان جو بخشی، گلی سڑی ہوئی چیز نہ کھائے

عاماں نوں شیطان کراوے نشے والیاں کاراں
گُٹ رہندے وچ نشے دے، کر دے موج بہاراں
بعضاں تو اسراف کراوے، عیش کرن وچ شہراں
خاصاں تائیں مسجد اندرے ملدا نسواراں

ہر بندہ وچ دنیا چیزاں تِن کماوے
مال کمان دی وی خاطر دین ایمان ونجاوے
نکل گیا جاں دم اُس دا، ہور مالک بن جاوے
وارث پیا فضول اڈاوے، جس طرح اوہ چاہوے

دوجی ساڈی کوشش رہندی راضی رہے رشتہ داری
اوہ رکھن جد وِچ قبر دے، یاد نہ کرن آن واری
اصلی چیز ہے جو عمل کمانا، جسدے باہجھ خواری
ہوسی جدوں حساب بے تیرا، تیری مٹ جاسی ہوشیاری

جد تک توں ہیں وچ دنیا، توں رب رب پیا پکاریں
باقی ہین جو دنیا دے دھندے، سارے توں وساریں
خواہش اپنی دی گل نہ منیں، نفس اپنے نوں ماریں
جو کجھ آ وے رب دی طرفوں، صابر ہو گذاریں

☆ ——— (تمام شد) ——— ☆